

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 marca 2017 r.

Pozycja 59

POSTANOWIENIE

z dnia 14 marca 2017 r.

Sygn. akt Ts 64/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Henryk Cioch – przewodniczący i sprawozdawca
Grzegorz Jędrejek
Zbigniew Jędrzejewski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 12 października 2015 r. o nieuwzględnieniu zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 lipca 2014 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

odrzuć skargę o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

W skardze z 20 lutego 2017 r., sporządzonej przez pełnomocnika urzędu, M.J. (dalej: skarżący) zażądał wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 12 października 2015 r. (sygn. Ts 64/14) o nieuwzględnieniu zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 lipca 2014 r. (sygn. Ts 64/14) o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej złożonej przez skarżącego. Jednocześnie skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 12 października 2015 r. w całości i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Jako podstawę skargi o wznowienie postępowania skarżący przywołał art. 401 pkt 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.), art. 20, art. 36 ust. 6 i 7 oraz art. 52 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.) w związku z art. 134 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.). Dla uzasadnienia żądania wznowienia postępowania skarżący wskazał na brak należytej reprezentacji w tym postępowaniu, który to stan – jego zdaniem – zaistniał od 8 maja 2015 r. W ocenie skarżącego od tego dnia nie posiadał już zastępcy procesowego, który reprezentowałby go w sprawie, a w szczególności „dokonywał czynności procesowych, a także odbierał korespondencję w tej sprawie”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że wadliwa jest wskazana przez skarżącego podstawa prawna, w oparciu o którą Trybunał Konstytucyjny miałby dokonać merytorycznego rozpoznania skargi o wznowienie postępowania. Trybunał wyjaśnia w związku z tym, że *de lege lata* podstawę prawną postępowania prowadzonego przed Trybunałem Konstytucyjnym (także w sprawach inicjowanych skargami konstytucyjnymi) kreują przepisy ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK), nie zaś unormowania – przywołanych w skardze o wznowienie postępowania – derogowanych aktów prawnych, tj. ustawy o TK z 1997 r. i ustawy o TK z 2015 r.

W ocenie Trybunału, pomimo zaistniałych zmian stanu prawnego regulującego zasady i przesłanki wstępnej kontroli skarg konstytucyjnych, zachowało pełną aktualność stanowisko sądu konstytucyjnego wyrażone w dotychczasowym orzecznictwie, a wskazujące na brak podstaw do stosowania w jej ramach instytucji wznowienia postępowania przewidzianej w przepisach k.p.c. (zob. np. postanowienia TK z: 10 marca 1999 r., Ts 102/98, OTK ZU nr 6/1999, poz. 126; 29 lipca 2002 r., Ts 15/01, OTK ZU nr 4/B/2002, poz. 250; 1 października 2002 r., Ts 60/01, OTK ZU nr 3/B/2003, poz. 169). Trybunał podkreślił przy tej okazji, że podstawą taką nie jest w szczególności unormowanie art. 20 ustawy o TK z 1997 r., zawierające odesłanie do – odpowiednio stosowanych – przepisów k.p.c., w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie. W ocenie Trybunału stanowisko to znajduje pełne odniesienie także do – analogicznego treściowo do tego przepisu ustawy o TK z 1997 r. – art. 36 ustawy o TK. W kontekście niedopuszczalności skargi o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 12 października 2015 r. zaakcentować też trzeba zarówno specyficzną kwalifikację ustrojową Trybunału jako organu władzy sądowniczej, jak i odmienny od postępowania sądowego charakter procedury wstępnej kontroli skarg konstytucyjnych (zob. postanowienie z 18 grudnia 2003 r., SK 20/01, OTK ZU nr 9/A/2003, poz. 105).

Niezależnie od powyższej konstatacji, samoistnie przesądzającej o konieczności odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, w ocenie Trybunału brak jest także podstaw do przyjęcia, że w sprawie skarżącego spełnione zostały przesłanki określone w art. 401 pkt 2 k.p.c., na którym to przepisie skarżący oparł swoje żądanie. Trybunał stwierdził bowiem, że skarga konstytucyjna została sporządzona przez wyznaczonego dla skarżącego pełnomocnika z urzędu 4 marca 2014 r. (data nadania skargi). Pełnomocnik z urzędu sporządził następnie zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 lipca 2014 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Zażalenie to zostało nadane w urzędzie pocztowym 17 lipca 2014 r. Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Biuro Trybunału Konstytucyjnego wyznaczony dla skarżącego pełnomocnik z urzędu został skreślony z listy adwokatów prowadzonej przez Okręgową Radę Adwokacką w Katowicach w maju 2015 r. Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę, przy uwzględnieniu też przebiegu wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej, a zwłaszcza – normowanego przepisami ustawy o TK – udziału w tym postępowaniu pełnomocnika skarżącego, nie można przyjąć, że wskutek zdarzenia zaistniałego w maju 2015 r. skarżący został pozbawiony pomocy prawnej w odniesieniu do sporządzonych już skargi konstytucyjnej, a także zażalenia na postanowienie o odmowie nadania jej dalszego biegu.

W świetle powyższych ustaleń nie można więc przyjąć, że skarżący nie był prawidłowo reprezentowany w postępowaniu w ramach wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej o sygn. Ts 64/14.

Biorąc powyższe pod uwagę Trybunał Konstytucyjny, działając na podstawie art. 36 ustawy o TK w zw. z art. 410 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., postanowił jak na wstępie.